

Sanne Visser – Sanne Visser is persoonlijk begeleider opvang ongedocumenteerden bij Hvo-Querido.

Papa uit Eritrea

Daar stond meneer T. op de stoep. Zijn tandeloze grijns verraadde een zwaar leven. Tijdens de eerste ontmoeting kijken we of een cliënt in onze opvang voor ongedocumenteerden past en welke kwaliteiten iemand meeneemt. Ik zag een man die mijn vader had kunnen zijn – als mijn vader in Eritrea was geboren en 35 jaar geleden een barre tocht naar Nederland had gewaagd, om na heel lang wachten een verblijfsvergunning en een huis te krijgen, en dit allemaal weer kwijt te raken na een donkere periode met veel drugs en detentie.

Het was een verademing en tegelijkertijd een trieste gewaarwording hoe open hij hierover sprak. Hij was hard voor zichzelf en vond het terecht dat hij alles was kwijtgeraakt, omdat hij zijn trauma had geprobeerd te dempen met verdovende middelen.

Al snel werd hij in de woongroep als een vaderfiguur gezien. ‘Papa’ noemden de jonge Afrikaanse bewoners hem. Hij was de enige die hen kon aanspreken op schoonmaken en binnen roken zonder dat er meteen een conflict ontstond.

In zijn vrije tijd was hij bij zijn kerk te vinden en deed een aantal ochtenden per week vrijwilligerswerk. Hij maakte schoon bij oudere kerkleden die dit zelf niet meer konden. Toen zijn inreisverbod werd opgeheven kwam ging hij met een busje van VluchtelingenWerk naar Ter Apel. Een paar weken later werd hij opgeroepen om zich te melden bij het COA, in afwachting van een interview bij de IND. Ik bood aan hem te brengen en op een nazomerse avond zetten we alles wat hij bezat in mijn kofferbak: zes tassen. Onderweg mijmerden we over zijn verblijf bij ons en zijn toekomst elders. Hij gaf mij

een compliment dat ik niet snel vergeet: ‘Jij bent een goede man en autorijden doe je heel netjes’.

Hij vertrok geen spier en zei dat dit allemaal hoorde bij de weg die hij kennelijk behoorde af te leggen.

Bij het AZC, dat een voormalig hotel bleek te zijn, schalde de Arabische muziek ons tegemoet. Buiten stonden mannen te roken terwijl kinderen tussen hen door renden. In zijn kleine kamertje waren drie bedden gepropt. Hij vertrok geen spier en zei dat dit allemaal hoorde bij de weg die hij kennelijk behoorde af te leggen.

Uitzonderlijk snel daarna belde hij ons op: hij had een verblijfsvergunning gekregen. En toen ik hem vanmorgen belde om te vragen of ik zijn verhaal mocht delen, kwam er nog meer goed nieuws. Minder dan een maand na de verblijfsvergunning heeft hij een huis gekregen, net buiten Amsterdam. Volgende week tekent hij het huurcontract. Zijn contacten bij de kerk gingen hem helpen met de inrichting van zijn nieuwe huis. En hij werd overstelpt met berichtjes dat iemand een magnetron of een kastje voor hem had. Wie goed doet...

Het is een succesverhaal zoals ik maar zelden meemaak. Soms staan de sterren gewoon precies in lijn. Een bewoner die alles goed doet en hulp krijgt van een systeem dat zo vaak lijkt tegen te werken. Het is een hoogtepunt in mijn beroep, waar tegenslagen en dichte deuren eerder regel dan uitzondering zijn. Zo kan ik weer een tijdje vooruit.